

Abstrakt

Předložená práce se zabývá ověřením relevance souboru dohod Berlín plus, který se v roce 2003 stal oficiálním mechanismem pro realizaci operací pod vedením Evropské unie s využitím plánovacích kapacit NATO. Pro zjištění relevance jsem stanovila tři hlediska. První z nich posuzuje tento mechanismus dle jeho využití v praxi v podobě vojenských misí. Následující hledisko jej zkoumá z pohledu zapojení do plánování a jeho výskytu v klíčových dokumentech obou organizací. Poslední nakonec pátrá po jeho přítomnosti v odborném diskurzu. Pro zjištění příčin nynějšího stavu relevance těchto dohod využívám předpokladů vycházejících z historického institucionalismu. Mezi ně patří zejména důraz na historické a kontextuální posouzení zkoumané empirie, závislost na předchozích vzorech a nezamýšlené důsledky. Díky takto nastavenému výzkumu jsem dospěla k závěru, že soubor dohod Berlín plus je z dnešního pohledu částečně relevantní. K takovému výsledku jsem došla poté, co mechanismus Berlín plus nebyl hodnocen kladně ani podle jediného kritéria. Zároveň se však ukázalo, že jeho existence napomohla udržet komunikaci a určitou úroveň spolupráce mezi oběma organizacemi v dobách, kdy mezi nimi panovaly zhoršené vztahy. Díky tomu pak Unie a Aliance měly ve své pokračující kooperaci na co navázat. Díky přítomnosti, ač ustrnulého mechanismu Berlín plus, tak nemusí tito významní aktéři bezpečnostní a obranné politiky zcela obnovovat vzájemné vztahy.